

HUSKEKORT – BEVIDNING v/FORÆLDRE – bevidnings-delen

B. Efter mappingen er slut stiller interviewereren følgende fire spørgsmålskategorier til forældrene efter tur

- **Først om mindmappen – Hvilket udtryk gjorde indtryk på forældrene**
 1. (*Udtrykket*) Hvad lagde du særligt mærke til i fortællingen? (En eller to bobler)
Hvad var det hun/han sagde? (Gengiv det så tekstnært som muligt)
 2. (*Færdighed*) Hvad fortæller det at hun/han kan?
og/eller
 2. (*Identitet*) Hvad tror du er vigtigt for ham/hende?

Ord fra pkt. 2. sættes på kortet i bobler og med sort tusch

- **Derefter om forældrene – Hvilken resonans gav det hos forældrene og til deres egne historier**
 3. (*Resonans*) Hvad minder det dig om? Hvad kommer du til at tænke på fra dit eget liv?
 4. (*Bevægelse*) Hvad får du lyst til at gøre? Hvor bringer det dig hen?
- **Barnet får det sidste ord ...** Hvad hørte du, at far og mor sagde om dig?

HUSKEKORT – BEVIDNING v/FORÆLDRE – lytte-delen

BEVIDNING AF BARNETS MIND-MAP – forældrene sidder i afstand og er tavse under mappingen.

A. Barnet og interviewereren taler sammen og tegner barnets mindmap.

Under mappingen beder vi forældrene om at ...

- lytte omhyggeligt til den historie, som folder sig ud.
- forberede sig på at genfortælle dele af det, som de lægger særligt mærke til, af det barnet fortæller
- være opmærksom på den resonans (genklang) som barnets fortællinger giver hos dem. Hvad kommer faderen og moderen til at tænke på ved at høre historien? Hvad bliver de personligt berørt af?

Måske vil forældrene gerne have et stykke papir at notere på.

Intervieweren fortæller at hun guider dem, når mappingen er slut. Og at de ser på barnets kort sammen.

BLÅ = levet liv. GRØN = ønsker. RØD = problemer. SORT = bevidnerens anerkendelse

NOTE til uddannelsen

BØRNE-MIND-MAPPING

Ny udgave – januar 2015

Bodil Burian

Indledning

Et barns barndom bliver skabt i samspillet mellem barnet og de mennesker, som omgiver det i hverdagen. Når det er svært for et barn at trives, kan det have mange forklaringer. De betydningsfulde voksne og andre børn, som barnet er sammen med i hverdagen, har på hver deres måde part i barnets barndom, og de har dermed et medansvar for, hvordan barnet udvikler sig og trives.

Forældrene har stor betydning, de professionelle har stor betydning og barnets egen opfattelse af hvordan, det deltager i samspillet med sin omverden, har betydning.

De professionelle – læreren, pædagogen, psykologen, familiebehandleren, lægen, sundhedsplejersken – alle de forskellige voksne, barnet møder i sin hverdag er ansat for at bidrage til at skabe de bedst mulige betingelser for det udsatte barn. De børn, som bliver oplevet som udsatte og sårbare, har brug for noget særligt fra disse voksne, for at de kan udvikle sig bedst muligt både skolefagligt og mellemmenneskeligt. De særlige tilbud, som Sundheds-, Skole- og Socialvæsen har, kan være vanskelige at beskrive og målsætte, fordi opgaven med børnene er meget kompleks.

De enkelte børn er ofte velbeskrevet af de forskellige faggrupper, som iagttager dem, og som overvejer hvordan barnet kan kategoriseres, for derefter at fremlægge forslag om den mest relevante støtte. Disse beskrivelser kommer let til at fremstå som "sandheder" om barnet, som på den måde bliver defineret af andre end sig selv. Desværre er det meget sjældent, at barnets egne fortællinger om tingenes sammenhænge kommer frem. Disse egne fortællinger rummer mange nuancer om, hvordan barnet gerne vil have det, hvad det gerne vil kunne, hvad det håber at lære, tilstræber at opbygge, og ikke mindst har en intention om at klare – også når "det hele går galt".

Gennem barndommen oplever de sårbare og udsatte børn ofte at være ekskluderet fra de almindelige børnesammenhænge i deres nærmiljø. De oplever måske forholdene inden for hjemmet som uforståelige, utrygge og skræmmende; men de ved ikke, hvem de kan hente støtte hos. Og de kan have svært ved at komme til orde med, hvordan de oplever den plads, de får i hjemmet og i skolen, og ikke mindst det de selv ønsker at bidrage med. Derfor er det særligt vigtigt, at de professionelle medarbejdere kan snakke med børnene på en måde, hvor barnets eget fokus kan komme i fokus. At barnets stemme bliver hørt.

Processen som ingen kunne målbinde

(prinsessen som ingen kunne målbinde (*sætte til vægs*))

Scenen er

[...] det var altså ikke muligt, ikke at sige noget i det hele taget, og det at skulle præsentere en af mine mange subjektive fortolkninger og versioner af virkeligheden kan vel næppe kaldes faglig forsvarligt. Det bliver håbløst umuligt fx at sige at *drengen brugte lang tid og var langsom til at arbejde*, når jeg lige så gerne vil sige, *at han tog sig god tid, fordi han var omhyggelig*.

Min kunstpause var for længst blevet til en "kunstig pause", idet jeg under stærkt tvivl bestemmer mig for at præsentere flere forskellige og til dels modstridende fortolkninger af den samme punkttering.

Jeg retter mig hurtigt op og siger klart og tydeligt at, *jeg fik indtryk af, at drengen til tider arbejder langsomt*. Jeg hører væsenet mumle noget om, at drengen mest sandsynligt ofte er beskæftiget af sit indre, om at han tydeligvis har bekymringer, som stjæler kræfter fra skolearbejdet. Jeg tilføjer triumferende, *at jeg også fik indtryk af, at han viste evner til at tage sit arbejde alvorligt ved at tage sig god tid og være omhyggelig*.

Patologi-hypotesen dør stille ud, og væsenet hænger slapt med hovedet over bordet i stilhed. Jeg har virkelig givet væsenet noget at tygge på, noget svært fordøjeligt. Det hele føles så godt, at jeg må skjule dagens første smil bag en lang slurk kaffe. Jeg oplever at have fået tag på det hele nu, at jeg har frigjort mig fra mit besvær med at vågne til live igen, og endelig fundet en slags løsning på mine dilemmaer.

Væsenet er i færd med at vågne til live igen og begynder så småt at køre med pennen på papiret. Et af hovederne hæver sig sagte og siger formelt at *disse pedantiske og perfektionistiske sider ved drengen også er observeret ved flere lejligheder i forskellige situationer*. Hovederne nikker samstemt i en social konsensus i forholde til dette. Væsenet tilføjer også, at de to forskellige observationer samlet set (arbejder langsomt, arbejder omhyggeligt) helt klart kan tyde på en særdeles ujævn funktion hos drengen.

Mit ansigts smil smuldrer og lægger sig som grums i bunden af min kaffekop. Jeg føler mig igen fanget, misforstået og manipuleret. Væsenet hører hele tiden noget andet end det jeg forsøger at sige, det bliver problemer ud af det uanset hvad. [...]

SAMTALER MED BØRN

Vi står over for et mysterium og nøglen ligger i nysgerrigheden. Kontakten bliver båret af engagementet og anerkendelsen og viljen til at kunne flytte sig.

Vi lytter og opdager nyt og mere om: *Hvem er du? Hvad kan du? Hvad vil du gerne kunne? ... Sammen med hvem og hvor? ... og hvornår?*

Svarene ligger i fortællingerne, og kodeordet er: www.dk

(Wait, Watch and Wonder - dk barnets eget sprog)

BØRNEMINDMAPPING

Systemisk og Narrativt

BODIL BURIAN

drillerier og
I HVERDAGEN
NU og FØR

ØNSKER OG HÅB
misforståelser

OM DET,
SOM KAN SKE
I FREMTIDEN

Indledende spørgsmål ... fx

1.

**HVAD ER DU MEST
GLAD FOR AT LAVE FOR
TIDEN? HVEM VIL DU
HELST VÆRE SAMMEN
MED? Og ...**

2.

**HVAD VIL DU GERNE
VÆRE, NÅR DU ER ...
HVAD HÅBER DU KAN
SKE FOR DIG EN GANG?**

3.

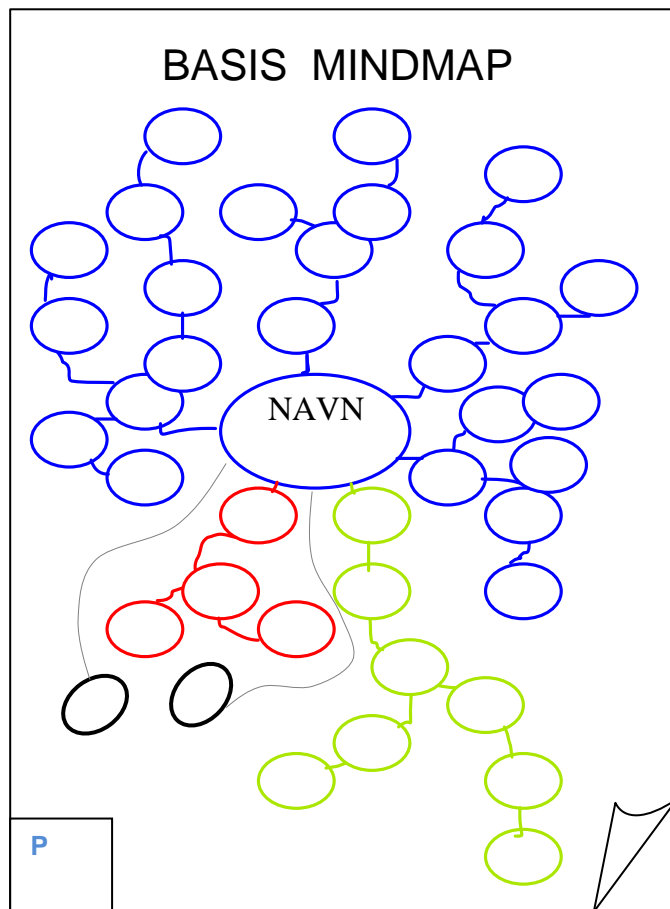
**HVAD ER SVÆRT FOR DIG LIGE
NU? HVAD PRESSER DIG?
HVAD ER VIGTIGT FOR DIG
- AT FORTÆLLE MIG
- AT VIDE NOGET MERE OM
- FORSTÅ OSV.?**

4.

**FORÆLDRENE'S ORD OM BARNET
VED BEVIDNINGEN**

STIKORD

- interesser, - oplevelser, - kammerater, - familie, - samvær med andre m.m.
og ... musik, helte, computer, uddannelse

Narrativ mindmapping er sammensat af mange små narrativer (Mind= cirkulære fortællinger & Map = kort)

Farverne symboliserer

LEVET LIV (blå)

ØNSKER OG HÅB (grøn)

PROBLEMER OG VIGTIGT (rød)

IDENTITET (sort)

"Boblerne" er kædet sammen, og fungerer som en fortælletråd, man kan følge.

Ideer, som skal vente, kan sættes på P-pladsen.

STIKORD

Indhold, relation, sammenhæng (kontekst), proces, varighed og tidspunkt – og forskelle, som knytter sig *Kjell-Ivar Andersen*. Processen som ingen kunne målbinde. Fokus på Familien.01/2006

Sammendrag

Artiklen kan opfattes som en slags censureret version af indre tanker og bekymringer, som kan opstå, når man "smertefuldt har forstået", at virkeligheden skabes som social konsensus gennem sproglige forhandlinger om menin_ . mringererne vokser sig store inde i hovedet, når man mener at se, de som aktivt deltager i at skabe plenumvirkeligheden, ikke anerkender, at deres egne bidrag er med til at forme de "ægte objektive realiteter og sandheder". Denne blinde plet synes til tider at kunne nedfælde sig både i tænkning og i praksis. Historien kan også forstås som en beskrivelse af, hvor udfordrende det kan være at være en aktiv medskaber af virkeligheden, når ens egne meninger ingen mening får. Artiklen er skrevet i en slags "lege-modus", muligvis for at kompensere det alvorlige tema, samt måske som en måde at aflaste nogle af de nævnte vanskelige erkendelser hos forfatteren.

til.

HUSKEKORT – BEVIDNING v/PÆDAGOG – bevidnings-delen

B. Efter mappingen er slut stiller interviewereren følgende fire spørgsmålskategorier til pædagogen/læreren/kollegaen

Inspiration og kilder: Michael White

- **Først om mindmappen – Hvilket udtryk gjorde indtryk på pædagogen**
 1. (*Udtrykket*) Hvad lagde du særligt mærke til i fortællingen? (En eller to bobler)
Hvad var det hun/han sagde? (Gengiv det så tekstnært som muligt)
 2. (*Færdighed*) Hvad fortæller det at hun/han kan?
og/eller
 2. (*Identitet*) Hvad tror du er vigtigt for ham/hende?

Ord fra pkt. 2. sættes på kortet i bobler og med sort tusch

- **Derefter om forældrene – Hvilken resonans gav det hos pædagogen og til hendes samarbejde med børn**
 3. (*Resonans*) Hvad minder det dig om? Hvad kommer du til at tænke på fra dit liv som pædagog?
 4. (*Bevægelse*) Hvad får du lyst til at gøre? Hvor bringer det dig hen?
- **Barnet får det sidste ord ...** Hvad hørte du, at (pædagog navn) sagde om dig?

HUSKEKORT – BEVIDNING v/PÆDAGOG – lytte-delen

BEVIDNING AF BARNETS MIND-MAP – pædagogen sidder i afstand og er tavs under mappingen.

A. Barnet og interviewereren taler sammen og tegner barnets mindmap.

Under mappingen beder vi pædagogen om at ...

- lytte omhyggeligt til den historie, som folder sig ud.
- forberede sig på at genfortælle dele af det, som hun lægger særligt mærke til, af det barnet fortæller
- være opmærksom på den resonans (genklang) som barnets fortællinger giver hos hende selv. Hvad kommer hun til at tænke på ved at høre historien? Hvad bliver hun personligt-fagligt berørt af?

Måske vil pædagogen gerne have et stykke papir at notere på.

Intervieweren fortæller at hun guider undervejs i bevidningen. Og at de ser på barnets kort sammen.

Bodil Burian © www.burian.dk